

Atilla Keskin

Noel Ağacı

dipnot yayınları

İçindekiler

Noel Ağacı.....	7
Direkleri Olmayan Çadırda Yapılan Yaz Tatili.....	71

NOEL AĞACI

as

Sevgili Yavuz,

Geçen yaz Mordoğan'da ne kadar güzel bir tatil geçirdik, değil mi? Siz gelinceye kadar benim için tatil çok sıkıcıydı. Pansiyondan denize, denizden pansiyona çok canım sıkılıyordu.

Ama sen geldikten sonra artık hiç sıkılmamıştım. Beraberce denize giriyor, oyunlar oynuyorduk. Anımsıyor musun, bir keresinde babanın verdiği olta ile koca bir balık bile tutmuştuk da, babam bizim tuttuğumuza inanmamıştı. "Siz bu balığı bize hava atmak için balıkçıdan almışsınızdır," demişti. Ya o kocaman, kafası kel olan adam ahtapotu denize dalıp nasıl çıkarmıştı! Sonra da iskelede ahtapotu defalarca çimento zeminin üstüne vurmaya başlamıştı, ikimiz de çok üzülmüştük. Sonunda dayanamayıp, o hep şortla gezen adama, "Yazık değil mi, onun da canı var, hayvana niye işkence

ediyorsun?" dediğimizde, adam gülmüş ve bize niye böyle yaptığını anlatmıştı:

"Çocuklar, ben ahtapota işkence etmiyorum. Ama balık gibi ahtapotu tutar tutmaz yiyemezsiniz, eti çok serttir. Etini yumuşatmak için böyle yapıyorum. Akşama benim bahçeme gelin size de kızartacağım ahtapottan ikram edeyim," demişti.

Merak edip gitmiştik. Gerçekten de işkence(!) edilmiş ahtapotun eti çok lezzetliydi.

Bizim sayemizde ailelerimiz de tanışmış, ahabap olmuşlardı. Babamlar tavla oynarken, biz de senin dizüstü bilgisayarında oyunlar oynamıştık hep.

Ayrılırken "Bana hep mektup yaz," diyordun. Sözümü yerine getirip yazıyorum. Ama uzun bir mektup olacak, haberin olsun.

Sana Noel ağacıyla ilgili başımdan geçenleri anlatmak istiyorum.

Ama önce sana Weihnachten'la tanışmamı anlatayım. Weihnachten'a Türkçe tam ne denir bilmiyorum. Haydi ona Noel Bayramı diyelim, zaten anlattıklarımı okuyunca bunun ne demek olduğunu çok iyi anlayacaksın.

Ben anaokuluna üç yaşında başladım. Okula başladığımda az çok Almanca biliyordum. Çünkü annem ve babam evde benimle hem Türkçe hem Almanca konu-

şuyorlardı. Bu nedenle anaokulunda Alman ve diğer uluslardan arkadaşlarımla anlaşmam zor olmadı. Çok kısa zamanda Almancayı daha iyi konuşmaya başladım. İlk sene kış geldiğinde bu Weihnachten sözcüğünü arkadaşlarımdan sık sık duymuştum. Ama ne olduğunu tam anlamamıştım, ikinci sene tüm arkadaşlarımla kış yaklaştığında Noel Bayramı'yla ilgili konuşmalarını dinliyordum. Bazıları evlerine aldıkları çam ağacını nasıl süslediklerini, Weihnachten'da akrabalarının hangi hediyeleri alacaklarını, hatta o gün ne pişireceklerini konuşuyorlardı. Anaokuluna da küçük bir çam ağacı alınmış, oyun odamız ışıklı küçük lambalarla süslenmişti. Öğretmenlerimiz anaokulunun mutfağında bize kekler yapmışlardı. Hatta bu keklerin yapılışına biz de yardımcı olmuştuk. Ama ben çok üzülüyordum. Üzülüyordum, çünkü tüm arkadaşlarım ne olduğunu tam anlamadığım Weihnachten'la ilgili birşeyler anlatırken ben bir köşeye çekilip dinliyordum. O kadar çok üzülüyordum ki, kimi zaman tuvalete gidip gizlice ağlıyordum.

Evde anneme, babama, nineme soruyordum. Ama onlar bana niye bizde Noel Bayramı olmadığını anlatmıyorlardı veya anlatıyorlardı da ben anlamıyordum. Ninem hep "Bizim de kurban bayramımız, şeker bayramımız var," diyordu. Ben sadece kurban bayramında

çok et yendiğini, şeker bayramında da büyüklerin elleri öpüldüğünde para verildiğini biliyorum. Ama diğer arkadaşlarım gibi evimize ne çam ağacı alınıp süsleniyor, ne de evimizde renkli ışıkları olan küçük lambalar yakılıyordu. Kurban bayramını zaten sevmiyordum. Çünkü et yemeyi hiç sevmezdim küçükken. Bu etlerin ninenin satın alıp kestirdiği kuzunun eti olduğunu duyduğumda da çok üzülmüştüm. Ama biraz sonra anlatacağım Noel pazarına bazen annemle beraber biz de gidiyorduk. Çok ısrar etmemize rağmen ninem gelmiyordu. "Oralar hep domuz kokuyor, üstüme başıma siner," diyordu.

Okula gitmeye başladığımda artık bizim Almanlardan farklı olduğumuzu biliyordum. Yine de Almanya'da yaşadığımızı göre niye bu bayramı kutlamadığımızı anlayamıyordum.

Noel yaklaşınca babama "Bu sene biz de evimize Noel Ağacı alalım," dedim. Babamı tanıyorsun, beni hiç kırmaz. Olanığı varsa her isteğimi yerine getirir. Ama bu kez öyle olmadı. Babam "Bak kara gözlüm," dedi. "Ben senin niye Weihnachtsbaum istediğini biliyorum." Babam biraz komik adamdır. Benimle konuşurken bazen böyle Almanca sözcükler kullanır. Oysa ben Weihnachtsbaum'un Türkçe Noel ağacı demek

olduğunu biliyorum. Babam böyle deyince, ben de "O zaman sen söyle, niye Noel ağacı istiyorum?" dedim.

"O ağacın altına hediyeler konuyor. Sen de Noel'de hediye istiyorsun. Hem senin ne hediye istediğini de biliyorum," dedi.

Ben her alışverişe gittiğimizde "Baba, bana Playmobil'in Piratenschiffini (siz ona ne diyorsunuz, korsan gemisi değil mi? Gerçi ben izmir'de oyuncakçı dükkânında gördüm. Üstünde Piratenschiff yazıyordu. Neyse...) alır mısın?" diyordum. O da her zaman, "Oğlum görüyorsun çok pahalı, biraz para biriktirelim, alırız," diyordu.

Ama bu kez hemen kabul etmişti. "Sen bu Noel ağacından vazgeç, ben de yılbaşında sana istediğin Piratenschiffi alacağım," dedi.

Gerçi bu oyuncakçı çok istiyordum ama kabul etmedim. "Ben Noel ağacı istiyorum," diye tutturdum.

Noel ağacının bizim evimizde de olmasını niye çok istiyordum, biliyor musun? Çünkü Alman veya başka arkadaşlarımla evlerine gittiğimde onların evlerinde iki ay boyunca hep Noel ağaçlarını görüyordum. Üstlerinde çeşit çeşit cam veya tahtadan yapılmış süsler, bir sürü rengârenk küçük lâmbalar olan bu Noel ağaçları evlerinin bir köşesinde duruyor ve pırıl pırıl parlayarak

çok güzel görüntü veriyorlar. Bu ağaçları seyretmesi bile çok güzel. Hele gece evin ışıklarını söndürünce onlara bakmaya doyum olmuyor.

Biz böyle konuşurken ninem mutfakta benim çok sevdiğim naneli yoğurt çorbasını yapıyordu. Sanırım konuşmalarımızı duymuş; önlüğünü beline sarıp yanımıza geldi. "Kuçike mın," diye konuşmaya başladı. Ninem böyledir, sözüne hep Kürtçe başlar, sonra Türkçe devam eder. "Kuçike mın," köpeğim demekmiş. Ama ninem beni çok sevdiği için böyle söyler hep. "Noel ağacı da neymiş? Tövbe, tövbe... Gâvurların arasında dura dura bu çocuk da gâvur olacak damat," dedi. "Hep senin kabahatin. Sana şu çocuğu Kuran kursuna gönderelim diyorum, kabul etmiyorsun. Dinini, dilini öğretmezsen bu çocuk gâvur olup çıkacak. Gördün mü, şimdi de Noel ağacı istiyor. Tövbe tövbe yarabbim, sen bizi affet..."

Sonra da odasına girip kapısını kapadı. Kızdığı zaman hep böyle yapar, odasına kapanır, "Allahım sen bizim günahlarımızı affet," diyerek saatlerce teşbih çeker.

Ninem en çok benim gâvur olmamdan korkuyordu. Ama gâvur ne demek bilmiyordum. Anneme babama sorsam biliyorum, her zamanki gibi, "Sen daha

küçüksün, büyüyünce anlatırız," diyeceklerdi. Ben de kendi kendime "Sınıftaki arkadaşlarıma sorarım," dedim.

"Bunu bilse bilse Hasan bilir," diye düşündüm, çünkü Hasan Kuran kursuna gidiyordu. Bir gün okul bahçesinde ona "Gâvur ne demek?" diye sordum. Hasan hık mık etmeye başladı. "Yani kötü birşey mi?" dedim. "Elbette çok kötü bir şey, oğlum," dedi Hasan. "Hani senin arkadaşların Stephan, Kristina falan, yani Almanların hepsi gâvur."

Biz böyle yüksek sesle tartışırken yanımızdan geçen İskender lâfa karıştı. İskender upuzun boylu, kıvrıkcık saçlıdır. Teni de çok esmerdir. Biz ona kendi aramızda hep "Arap" deriz, ama o böyle çağırmamıza hiç kızmaz. İskender'in annesi babası Hatay'dan gelmiş. Onlar evde Arapça konuşuyorlarmış, İskender de Arapça biliyor. Bize de birkaç sözcük öğretti. Onu gördüğümüz zaman hep "ehlen ve sehlen" deriz.

İskender, Hasan'ın arkadaşlarımıza "gâvur" demesine çok kızdı. "Gâvur diye birşey yok oğlum, onlar Hıristiyan," dedi. Hasan "Nasıl yok, Hıristiyanlar gâvur işte..." deyince, İskender "Peki ben de mi gâvurum?" diye sordu.

Hasan şaşırды, ne diyeceğini bilemedi. Kafasını kaşıdı. "Sen niye gâvur olacaksın, senin annen baban Tür-

kiye'den gelmiş, sen de bizim gibi Müslüman Türksün elbet," dedi.

Sınıf arkadaşlarımız etrafımıza toplanmış, ne oluyor diye bize bakıyorlardı. İskender birden gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Aaaa... İskender'in boynunda asılı altın bir haç kolye vardı. "Peki ya bu ne? Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye Hasan'a bağırılmaya başladı.

Hasan iyice şaşırmişti. Kekelemeye başladı. "Tövbe tövbe, bu ne İskender, hiç Müslüman çocuğu göğsüne haç takar mı? Günaha girersin, gâvur olursun, çıkar onu boynundan," diye adeta yalvarmaya başladı.

İskender gülüyordu: "Oğlum, benim Müslüman olduğumu kim söyledi. Benim ailem Türkiye'de de Hıristiyanmış, burada da Hıristiyan. Biz de Almanlar gibi Pazar günleri kiliseye gideriz. Ama bizim kilisemiz farklıdır."

Hepimiz İskender'i çok severdik. Hem dersleri çok iyiydi, hem de arkadaşlarına çok yardımcı olurdu. İskender böyle konuşunca ben de rahatlamıştım. "Görürsün Hasan, İskender de Stephan, Kristina ve diğer Alman arkadaşlarımız gibi Hıristiyanmış. Şimdi sevdiğimiz arkadaşlarımız hep gâvur ve kötü mü?"